28 Ιουλίου 2015

Το παράδειγμα και το ήθος του Δημήτριου και της Εύας Σαουλίδου

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση:http://bitly.com/1H0J2V3]

Είχαν φέρει μαζί τους από τον Πόντο μία θαυματουργή εικόνα της Παναγίας. Κάποια μέρα θύμωσε κάποιος στο σπίτι και έκλεισε την εικόνα στο ντουλάπι. Στο σπίτι ήταν η κόρη της Βέρα που ήταν μικρή, και η θεία της Δέσποινα. Άκουγε η Βέρα χτυπήματα, έβλεπε την ντουλάπα να κουνιέται και να πέφτουν πιάτα, και την φωνή της Παναγίας να λέη «άνοιξέ με». Η Βέρα από τον φόβο της έμεινε άλαλη. Όταν γύρισαν οι δικοί της και βρήκαν άλαλη την μικρή, δεν ήξεραν τι να κάνουν. Ο πατέρας της Δημήτριος ρώτησε τον Δεσπότη και του είπε να κάνουν Παρακλήσεις για 40 ημέρες. Την τεσσαρακοστή ημέρα η Βέρα μίλησε.

Όταν ο γυιός της Γεώργιος σε ηλικία 50 χρόνων έπαθε οξύ έμφραγμα και εισήχθη στο Νοσοκομείο, ενημερώθηκε η Εύα και κατανοώντας την κρισιμότητα της καταστάσεως του γυιού της πήγε στην εικόνα της Παναγίας και με πόνο της είπε: «Αν δεν φέρης το παιδί μου υγιές, άλλη φορά δεν θα σε προσκυνήσω». Δύσκολη κουβέντα. Μίλησε η μητρική της πονεμένη καρδιά με απλότητα και η Παναγία την ακούσε. Ο γυιός της γύρισε υγιέστατος.

Άλλη φορά που αρρώστησε ο ίδιος από καρκίνο στον πνεύμονα, η Εύα προσευχήθηκε λέγοντας στην Παναγία: «Ό,τι ξέρεις, κάνε». Φαινόταν αλλοιωμένη. Ο γυιός της εγχειρίστηκε στο εξωτερικό, πήγε καλά η εγχείρηση, αλλά σε μία εβδομάδα πέθανε από πνευμονικό οίδημα στο άλλο πνευμόνι. Δεν είπε τίποτε. Υπέμεινε αγόγγυστα, όπως είχε μάθει να υπομένη. Αλλά από τότε δεν ήθελε να ζήση άλλο για να μή δη τον θάνατο και άλλων παιδιών της.

Είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό. Της είπε ο εγγονός της κάποτε ότι μπορεί να γίνη πόλεμος, και απάντησε: «Ας γίνη». Εκείνος απόρησε για την απάντησή της. «Θα μας πάρουν τα σπίτια», της είπε. «Ας τα πάρουν», απάντησε. «Βρέ γιαγιά, θα μας σκοτώσουν». «Ας μας σκοτώσουν. Την ψυχή μας δεν μπορούν να μας την πάρουν, παιδί μου», απάντησε. Άλλη φιλοσοφία, άλλος τρόπος αντιμετωπίσεως από την γιαγιά Εύα.

Με τις νύφες και τα εγγόνια της, με όλους ήταν αγαπημένη. Πάντα συμβίβαζε και ειρήνευε τους παρεξηγημένους. Έγινε κάποτε ένας μεγάλος πειρασμός και κάποιος συγγενής της θύμωσε, φώναζε και ήθελε να σκοτώση αυτούς που τον αδίκησαν. Πήρε το όπλο στα χέρια του και τότε εμφανίστηκε η γιαγιά Εύα. Έπεσε στα πόδια του, τα φιλούσε κλαίγοντας και με λόγια στοργικά τον ηρέμησε και του πήρε το όπλο.

Εφέρετο ταπεινά σε όλους. Όταν την επισκέπτετο ο εγγονός της αυτή καθόταν στα πόδια του και τον νουθετούσε. Οι πρακτικές συμβουλές της έγιναν κανόνας ζωής και πολύ τον βοήθησαν. Έβγαιναν από την πείρα και τα παθήματά της και έχουν βάθος πνευματικό. Έλεγε:

—«Τον γέρο και το ανήμπορο μωρό να λυπάσαι».

—«Κι αν έχης νερό όσο η θάλασσα, να το χρησιμοποιής, όχι να το σπαταλάς».

—«Θάρθη μία μέρα που θα μαζεύετε τα ψίχουλα από το τραπέζι και δεν θα αρκούν για να χορτάσετε». Γι’ αυτό, συμβούλευε, όταν τρώνε, να σκουπίζουν με το ψωμί το πιάτο.

—«Κύριε Ιησού Χριστέ μου, στο όνομά Σου να μή ζώ και βλέπω αυτήν την ημέρα. Και σεις να μή βλέπετε αυτήν την ημέρα», έλεγε στα εγγόνια της.

—«Έναν κουβά αλάτι, ένα δοχείο λάδι και ενα τσουβάλι αλεύρι πάντα να έχετε στην άκρη».

—«Μή γεμίζης πολύ το πιάτο και ύστερα πετάς το φαγητό. Φάε λίγο και άμα

πεινάς ακόμη, φάε ξανά».

—«Η πολυφαγία είναι κοπροφαγία».

—«Πρόσεξε, παιδί μου, τι θα σου πώ, βάλτο καλά στο μυαλό σου και θα θυμάσαι την γιαγιά σου: “Τα χρήματα και η ομορφιά είναι μουσαφίρηδες”» (παροδικά).

—«Μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλη κουβέντα μην ξεστομίσης».

—«Μήν περιγελάς κανέναν γιατί θάρθη στο κεφάλι σου, θα το πάθης».

—«Δεν είναι καλό να αναστενάζη ο άνθρωπος».

(Ο γογγυσμός είναι αμαρτία).

—«Όπου πας να χτίζης σπίτια». (Να κάνης δηλαδή καλές σχέσεις με τους ανθρώπους).

—«Κακόν λόγον να μή λες σε άνθρωπο, ούτε μυστικό. Και τα δύο άνοιξε μία τρύπα στο χώμα, πές τα εκεί και θάψε τα».

—«Και ο πρόστυχος ο άνδρας τίμια γυναίκα θέλει».

—«Παιδί μου», ελεγε σε μία εγγονή της, «θα παντρευτής. Από τον πρόστυχον άνδρα κάτι περισσεύει, απ’ τον χαρτοπαίκτη και τον μεθύστακα κάνεις υπομονές, από τον τεμπέλη δεν θα μείνη τίποτε για το σπίτι».

—«Να είσαι πάντα συγγενόπιστος», (δηλαδή να αγαπάς και να τιμάς τους συγγενείς).

Μέχρι την κοίμησή της βοηθούσε τα παιδιά της και τα εγγόνια της. Όλη την ημέρα ήταν στο σπίτι του εγγονού της Δημητρίου. Μεγάλωσε τα παιδιά του. Αγαπούσε πολύ την γυναίκα του Σοφία και την συμβούλευε. Ταίριαζαν πολύ και μιλούσαν επί ώρες. Αλλά τη νύχτα πήγαινε στο δωμάτιό της, λέγοντας: «Ο γέρος και η γριά θέλουν τον τόπο τους, την ησυχία τους». Επειδή πέρασε στερήσεις ήταν πολύ οικονόμα. Παλαιά ρούχα δεν πετούσε. Αν δεν τα θεωρούσε κατάλληλα για να τα δώση για να φορεθούν, τα έκοβε λουρίδες και έκανε πατάκια-κουρελούδες. Τίποτα δεν πήγαινε χαμένο.

[Συνεχίζεται]